

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2011. december 18.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AZÉRT JÖTTÜNK, HOGY IMÁDJUK ŐT

Lekció: Máté 2,1-12

Alapige: Máté 2,2

Ezt kérdezték: „Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az Ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk Őt.”

Imádkozzunk!

Hálát adunk neked, örökkévaló Atyánk, a Jézus Krisztusban, hogy együtt lehetünk színed előtt ezen a reggelen. Imádunk téged, a te fenségedet, dicsőségedet, hatalmadat.

Köszönjük, hogy azért imádkhatunk, mert ismerünk téged, mert megismer-tetted magadat velünk. Köszönjük, hogy elküldted Fiadat ebbe a világba, hogy éljünk általa.

Áldunk téged, hogy ünnepre készülhetünk. Kérünk, hogy ne legyen készü-lődésünk hiábavaló. Hadd tudjuk magunkat megalázni, magunkba szállni, gon-dolatainkat, érzéseinket rendezni.

Kérünk, tölts meg bennünket a te áldott Lelkeddel. Hadd tudjunk figyelni most üzenetedre, szavadra, igédre, Urunk. És kérjük azt is, hogy hadd tudjuk azt a szívünkben forgatni és magunkkal elvinni.

Olyan sok minden lesz ezen a napon még. Több alkalom, istentisztelet, ze-nés áhítat, gyermekek szolgálata, úrvacsora-osztás az idősek otthonában. Ké-rünk, hogy mindannyiunk szolgálatát a mai napon áldd meg.

Kérünk, hogy áldd meg azokat a helyeket, ahol a te igédet hirdetik, minden kereső lelket, akik vágyakoznak utánad, akiknek hiányérzetük van egészen ad-dig, míg nyugalmukat, békességüket, üdvösségüket benned meg nem találják.

Áldd meg azokat, Urunk, akik tisztulni akarnak, akik növekedni szeretné-nek a hitben, a reménységben és a szeretetben.

„AZÉRT JÖTTÜNK, HOGY IMÁDJUK ŐT”

Áldunk téged, hogy azért jöttél, Úr Jézus, hogy éljünk, ne magunknak éljünk, hanem neked, téged szolgáljunk, téged kövessünk.

Könyörülj meg rajtunk, hogy erre indítson bennünket az igehirdetés üzenete is. Jövel Szentlélek Úr Isten, töltsd be szíveinket épen.

Ámen.

Igehirdetés

Ma a tízórás istentiszteleten a gyermekek is közöttünk lesznek. Ilyenkor ők is szolgálnak. Énekel, verssel tesznek bizonyosságot. Ma a hagyomány szerint hozzájuk igazodunk, tehát azt az ígét vesszük, amelyik nekik következne, ha külön lennének gyermek-istentiszteleten. A napkeleti bölcsek története az, és a tíz órai istentiszteleten ezt fogják ők is hallani.

Ma reggel erről szeretnék bizonyosságot tenni a gyülekezet előtt, kiemelve belőle ezt a rövid mondatot: „Azért jöttünk, hogy imádjuk Őt”.

Mondhatná valaki: hol van még a karácsony ünnepe? Miért kell már most karácsonyi történetet venni? Ez az ige, hogy „Azért jöttünk, hogy imádjuk Őt” meg „Leborulva imádták” nemcsak karácsonyi ige. Mert vagy kíséri az egész hitéletünket, vagy a karácsonyunkból is kimarad, ha ez nem történik meg.

Meglátták a gyermeket, anyjával, Máriával együtt, és leborulva imádták Őt. Nem azt olvassuk: leborulva imádták őket, hanem leborulva imádták Őt — csak a gyermeket. Csak az érettünk földre jött Úr Jézus Krisztust.

Ezek a bölcsek nagyon messziről indulnak, hogy eljöjjenek és imádják az Úr Jézus Krisztust. Így fogalmazzák meg a jeruzsálemi palotában, ahova először mennek: „Hol van a zsidók királya, aki most született? Természetesnek tartják, hogy egy király csak a palotában, gazdagságban, fényben, pompában születhet meg.

Azonban itt nincs az Úr Jézus Krisztus. Ott van Heródes, aki már kiirtotta a családját, mert olyan féltékeny uralkodó volt. Ott voltak az írástudók, akik tudták, hol kell Krisztusnak megszületnie. Kiolvassák a Tekercsekből, az akkori Bibliából, és irányt mutatnak ezeknek a bölcseknek, de ők maguk nem mennek. A bölcsek pedig ebben a mondatban fogalmazzák meg úti céljukat: „Azért jöttünk, hogy imádjuk Őt”.

Azon gondolkoztam, hogy amikor valaki jött Jézushoz, jött az Igéhez, az Üdvösséghez, akkor miért jött? Ezek a bölcsek megfogalmazták, hogy azért jöttek... Az utunknak célja ez: imádjuk Őt. Nem valami látványt keresünk, nem valami csodára várunk. Mi azért jöttünk, hogy leboruljunk előtte. Azért jöttünk „hogy szemléljük a gyermekben az Üdvözítőt.”

Amikor Keresztelő Jánoshoz sokan elmennek: van itt egy ember, aki sáskát eszik, erdei mézet, csak egyszerű teveszőr ruhában jár, bőr övvel körülkötve. Az emberek mentek, hogy valamilyen látványosságot lássanak. Jogos volt a kérdés: mit látni jöttetek ki a pusztába? Mert vannak, akik azért mentek, mert szerettek volna megtisztulni, mert meg akartak keresztelkedni: Keresztelj meg minket a bűnök bocsánatára. Vágyunk bűnbocsánatot. Valakik meg azért mentek, hogy lássanak valakit, aki különleges ember, akiről szóbeszédet hallottak, hadd lássák a saját szemükkel.

Csodálatos, amikor a bölcsek elmondják: „Azért jöttünk, hogy imádjuk Őt”. Semmi más vágyunk, semmi más tervünk nincs, csak hódolni előtte, imádni Őt, gyönyörködni az isteni ígéreteknek a beteljesülésében.

Milyen messziről jönnek. Milyen hosszú utat tesznek meg ezek a bölcsek. Hetekig, hónapokig mehettek. Lehet, hogy le akarták őket otthon beszélni: jaj, de bolondok vagytok. Egy csillagot követni... egy csillag feltűnésében hinni, a mögötte levő eseményeket keresni, kutatni. Lehet, hogy vissza akarták őket fogni, lebeszélni erről az útról. De nem lehetett lebeszélni. Vonzotta őket valami, vagy inkább valaki. Vonzotta őket az Isten szeretete, a Lélek.

Olyan kedves az ígének ez a tanítása, amikor valaki messziről elindul. Olyan kedves üzenete ez az ígének mindig, amikor valaki felkerekedik messziről, mert ott van a szívében az olthatatlan, csillapíthatatlan vágy: imádni Őt.

Amikor sokkal korábban, mint ez a jelenet lejátszódott, valaki eljön messziről, mert hallja, hogy Salamont hogyan megáldotta Isten. Úgy mondja az Újszövetség: Eljön délnek királyné asszonya, és majd az ítéletkor is fel fog támadni és kárhoztatni fogja ezt a nemzetséget. Akik olyan közel voltak földrajzilag, testileg, nem indultak. Ők nem mentek. Ő pedig felkelt a Föld végső határáról, hogy lássa, milyen az az Isten, aki így tud megáldani egy királyt, egy embert. Ki az az Isten? És amikor elmegy, azt mondja: ó, a felét sem mondták el nekem. Erre nem számítottam. — Többet kap, mint amit remélt, mint amit várt.

És később is, valaki elindul: a szerecsen komornyik. Elindul egy szekéren. Nem repülőgépen, nem InterCity jegyet vált, hanem döcögve egy szekéren, hogy Jeruzsálemben Istent imádjá. Lehet, hogy ő is ott lesz az ítéletkor.

Nemrégben egy idős házaspár mondta, akik itt voltak az istentiszteleten, hogy éjjel három órakor kelnek, hogy tízre ideérjenek. Visszafelé már jobb a buszjárat, visszafelé könnyebb az út. Belegondoltam abba, hogy hányan vannak a templom körül ezekben a házakban, akik nem kelnek fel se három, se nyolc, se kilenc órakor, hogy valamelyik alkalomra ideérjenek.

Az ígében az írástudók, Heródes úgy nyolc-tíz kilométerre lakhattak Betlehemtől, de ők nem mennek. Még azt a pár kilométert sem teszik meg. Ezek meg mennyi kilométert megtesznek. Milyen fáradtságba, időbe, erőbe, pénzbe kerül nekik ez az út, és nem számít. Nem kirándulni mennek, nem turistaútra indulnak el ezek a bölcsek, hanem egyetlen vágyuk, egyetlen céljuk van: imádják az Úr Jézus Krisztust.

Miért jövünk? Olyan sok mindenért lehet jönni az Úrhoz. Olyan sok mindenért lehet egy gyülekezetben találni. Miért jövünk? Milyen jó lenne, ha el tudnánk mondani mindannyian: azért jöttünk, azért jövünk, hogy imádjuk Őt. Azért jöttünk, hogy leboruljunk előtte.

Ha ezt a szót megvizsgáljuk: imádni, ilyen jelentései vannak: hódolni, tisztelni, térden állva imádni, elismerni, földig hajolva tisztelni. — Milyen csodálatos jelentés. Azt jelenti, hogy akit imádok, azt elismerem, hogy magasan felettem van. Ha elismerem valakiról, hogy magasan fölöttem van, akkor elismerem azt is, hogy én mélyen alatta vagyok. Imádni ezt jelenti: van valaki, aki magasan felettem van.

„AZÉRT JÖTTÜNK, HOGY IMÁDJUK ŐT”

Isten imádása a bűneset előtt természetes volt. Természetes volt, hogy az ember az ő teremő, gondviselő, megtartó Istenét imádja, előtte hódoljon, szívből szeresse, és elismerje Urának. A bűneset után pedig az lett a természetes, hogy az ember csak Istent nem akarta imádni. Minden mást, és mindenki mást elkezdett imádni. A bűneset előtt csak Istent imádták. A bűneset után csak Istent nem imádták, hanem helyette az ember elkezdte imádni először is saját magát, más embereket, személyeket, tárgyakat. Hányszor használják az emberek valakire, valamire: imádom. Imádok valamit vagy imádok valakit. Imádom a gyermekemet, unokámat. Imádok valamilyen ételt. A Szentírás szerint valakik a hasukat imádták. Sok mindent lehet imádni. Imádkozhatjuk a pénzt, a sikert, az elismerést, a dicséretet.

Isten ígéje világosan mondja: az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!

Ez nehezen megy az embernek. Nem természetes, amit itt olvasunk: „Azért jöttünk, hogy imádjuk Őt.” Nem azért jöttünk, hogy valamit kapjunk tőle, hogy valamit elintézzon nekünk, hogy valamit megoldjon az életünkben. Nem tőle várunk valamit, hanem mi szeretnénk adni neki valamit. Azért jöttünk, hogy minden érdek nélkül imádjuk Őt.

Érezzük, hogy ezeknek a bölcseknek a szavában milyen hit szólal meg? Milyen látás van? Micsoda világosságot kaptak ők? Azért jöttünk, hogy imádjuk Őt. Senki mást nem imádkozhatunk!

Amikor Lisztrában Pált és Barnabást istenként akarták tisztelni, Pálék határozottan visszautasítják. Szó nem lehet róla!

Amikor a Jelenések könyvében azt olvassuk, hogy János már-már leborul, hogy imádják az angyalt, az angyal megfogja, és azt mondja: ne tedd! Szolgatársad vagyok, nem imádkozhatsz engem sem. Az angyal is teremtmény, nem imádkozható. Az imádat senki mást nem illet meg, csak a Teremtőt. Az imádat csak a Szentháromság egy, örök, élő, igaz Isten illeti meg.

A Máté evangéliumában ez a szó: imádni, nagyon érdekes szó. A szó előtagjának a jelentése: valaki felé fordulni. A másik tagja pedig azt jelenti: csókolni. Mit jelent Istent imádni? Először is: felé fordulok. És ha valaki felé fordulok, mindig azt jelenti, hogy elfordulok valamitől, mert a fontosabb, a lényeg felé fordulok. Oda fordítom a tekintetemet. Valamit ott kell hagynom, ha valaki felé megyek. Az Istent imádd! Azt jelenti: felé fordulok, látom benne a Megtartót, a Megváltót, az Üdvözítőt. Ezek a bölcsek még abban a kicsi gyermekben is látták a királyok Királyát, és az uraknak Urát.

Nézzük meg, mit jelent imádni valakit? Ilyeneket jelent: elismerni uramnak, elismerni, hogy magasan fölöttem van, elismerni és odaszánni magamat, „A mi vagyok és mind, ami az enyém, Tartsd a kezvedben, igazi helyén...” — ezt jelenti imádni. Uram, te irányítasz, te vagy az én Uram, te vagy az én Megtartóm. Téged szeretlek, téged szeretnék csókolni... Tele van a szívem a te szereteteddel.

Imádkozunk mi a mi Urunkat? Ezért Isten imádása nem egyszeri cselekedet, hanem Isten ígéje szerint egy életmód, életstílus. Istent nem lehet úgy imádni,

hogy néha-néha. Néha-néha elismerem, máskor meg nem. Ez életmóddá kell, hogy váljon az életemben. Adja Isten, hogy így legyen!

Mit jelent a számunkra Istent imádni? Azt jelenti, hogy oda megyek, ahol Ő van. Ezek az emberek mentek Jézushoz. Istent imádni azt jelenti: jövök a gyülekezet közösségébe, jövök az Ő népe közé, mert tagja vagyok hit által annak. Így mondja a Káténk: „Felkenetésének pedig részese vagyok.” Ott vagyok, ahol a gyülekezet közösségében is imádják az Urat.

Isten imádni azt jelenti: csendben vagyunk, figyelünk, nem a másikkal foglalkozunk, gondolataink nem kalandoznak el. Ahogy a karácsonyi dicséretben énekeljük: „Csak nézlek boldog szívvel, és nem győzlek nézni téged. Terólad ömlik rám a fény, a béke, boldog élet.” — ezt jelenti Istent imádni. Megállunk előtte és csak nézzük, gyönyörködünk benne.

Ilyen számodra ma az élő Urunk, a mi megtartó Jézusunk, a mi Megváltónk? Így jöttél ma is elé ezen a reggelen: „nem győzlek nézni téged”? Mert te vagy az élet, az öröm. Terólad ömlik rám a fény, a béke, boldog élet. Ha imádjuk Istent, éneklünk neki. Ezért vannak az énekeink. Nem azért, hogy az énekeskönyvet nézzük és szemlélgessük, hogy miről is szól az, hanem azért van, hogy nyissuk ki a szánkat, magasztaljuk az Urat, dicsérjük Őt.

Nemrégén azt mondta valaki: neki rossz hangja van. Amikor elkezd énekelni, a család szalad a ház másik végébe. De őt ez nem zavarja, hogy énekeljen. Azért, mert a szíve gyönyörködik az Úrban. Azért, mert imádni akarja az ő Krisztusát.

Fiatal koromban ismertem egy öreg nénit, akit sokszor meglátogattam. Amikor kiment a konyhába, hogy egy kis kekszet vagy valami mást behozzon, mert a diák mindig éhes, akkor mindig énekelte a konyhában. Zengtek az ajkáról a halleluja énekek. Nekem olyan csodálatos volt, mert én is úgy vagyok, öröm nekem, ha énekelhetek halleluja énekeket. Az Urat imádni ezt jelenti: kész vagyok minden percben hódolni előtted, leborulni előtted, elismerni téged, odaszálni magam, és akaratodat tanulnom, útaidban járnom, hogy oltaimad befedezzen, kedvem kedved szerint legyen.

Imádni Krisztust azt jelenti, ahogy a fiatalok éneklük: „Te vagy a mindenem! Szeretlek, mert oly drága vagy, nincs, mivel pótolhatnálak.” Nem tudlak pótolni, rád van szükségem.

„Azért jöttünk, hogy imádjuk Őt.” Hogyan mutatták ki imádatukat a bölcsék? Leborultak előtte.

Nekem most az lett üzenetté, hogy nem szégyelltek leborulni előtte. Van egy szegény hajlék. Van egy szegény asszony és van ott egy gyermek, és ezek a tudós férfiak, ezek a bölcsék — így is mondhatnánk: az ottani Tudományos Akadémia tagjai — leborulnak és hódolnak előtte. Nem szégyellik. Istent imádni azt jelenti: nem szégyellem.

Sokszor hallottam hangos imádság alkalmával a bibliaórán, gyülekezetben: a férfiak szégyellősek. A férfiak nem imádkoznak könnyen. Persze vannak nem szégyellősek is. A bölcsék nem voltak szégyellősek. Tanulhatunk tőlük. Nem szégyelltek leborulni oda a kőre, mert a gyermekben látják az Üdvözítőt. Mi

„AZÉRT JÖTTÜNK, HOGY IMÁDJUK ŐT”

szégyellősek vagyunk. Nem merünk megszólalni ott, ahol Krisztusról bizony-
ságot kellene tenni. Nem merünk elmondani sokszor két mondatot sem vala-
kinek, aki pedig lehet, hogy várja, lehet, hogy kérné ezt.

Istent imádni azt jelenti: nem szégyellek leborulni, mert elismerem Őt
magam felett lévőnek. Ezek a bölcsek, amikor leborulnak Jézus előtt, és kin-
cseiket kitárták, így mutatták meg, hogy vittek aranyat, tömjént, mirhát, és
örömmel tették Jézus lába elé.

Az egyik intézetben, ahol fogyatékosokat gondoznak, egy lelkipásztor tar-
tott erről szolgálatot, hogy „kincseiket kitárták”. Feltette a kérdést: te mit adsz
Jézusnak? Egy ott lévő kisfiú mániája az volt, hogy anyacsavarokat gyűjtött,
amit mindenholnan leszerelt. Már egy hatalmas zacskó anyacsavar volt a tu-
lajdonában. Amikor ezt hallotta a lelkésztől, hogy te mit adsz Jézusnak, akkor
feláll ez a fiú, hozza a zacskót, és boldogan azt mondja: én odaadom az anya-
csavarjaimat. Neki az volt a legdrágább, a legféltettebb kincse.

Igen, ki lehet mutatni az Úr iránti szeretetünket. Te mit tudnál neki hozni
ma? Legfőképpen a szívedet hozd, hiszen azt mondja Isten neked: „Adjad, fi-
am, a te szívedet nekem.” — Ez a legkedvesebb ajándék. Ez azt jelenti, hogy
feladod magad. Megadod magad. Nem magad ura, nem a magad istene akarsz
lenni, hanem elfogadod az Ő uralmát életed felett.

Végül mi lett a következménye annak, hogy ők az Istent imádták? Nagy
örömmel örvendeztek. Az ember mindig Isten imádatában találja meg ön-
magát. Az ember mindig itt áll helyre, az ember szívében itt történik az a
nagy helyreigazítást ami az Éden-kertben kisiklott, elveszett, félrecsúszott,
eltűnt.

Ők nagy örömmel örvendeztek. Amíg nem imádod az Istent, addig a szí-
vedben ez az öröm nincs. Amíg valaki nem az Urat imádja, addig az életében
nincs ott ez az öröm. Olyan örömtelenül mennek ma az emberek az utcákon, a
munkahelyeken, mindenütt. De ezek a bölcsek nagy örömmel örvendeztek,
mert imádni mentek az Urat. És az előtt örvendeztek, mielőtt tehették volna.
Mert ha ott van a szívedben ez a vágy, Isten már kezdi ajándékainak, áldásai-
nak az odaadását. Már akkor nagy örömmel örvendeztek, amikor újból meg-
látták a csillagot, amely megállt a ház felett, ahol a gyermek volt. Csodálatos
dolog, mennyei ajándék és következmény ez, hogy elkezdesz örülni.

Aztán azt olvassuk: vezette őket a csillag. Még oda sem érnek, de már ve-
zetés alatt van az életük. Amikor hazamennének, akkor más úton mentek visz-
sza hazájukba. Ez mind-mind annak a következménye, hogy ők Istent imád-
ták. Elismerték életük Urának, és felismerték benne az Üdvözítőt. És az életük
vezetés alatt lett. Más úton mentek haza. Egy olyan úton, ahol nem Heródes
gonosz indulata van. Ahol nem az írástudók közönyös arca fogadja őket, ha-
nem egy olyan úton, ahol békességben hazaérhetnek.

Ha Istent imádod, hidd el, hogy békességben hazaérsz. Olyan úton fogsz
járni, amely az örömek, a békességnek az útja. És egyszer bevisz téged a cél-
ba, az igazi, az örökké tartó mennyei békességbe, ahol az üdvözültek serege
örökké áldja és imádja az Urat.

A Jelenések könyvében oly sokszor olvassuk ezt: imádták az Istent, imádták a Bárányt, mert odafordítják a tekintetüket, és most már csak arra fordítják, csak Őt szemlélik.

Ajándékozzon meg téged Isten, meg mindnyájunkat is ezzel az állandó imádattal. Más ne imádj, más ne szolgálj, más ne ismerj el magad fölött! Az Urat, a te Istenedet imádd! Kezdd el most, hogy majd a mennyei hazában egy örökké tartó életen keresztül imádhatsz Őt, aki szeretett téged és önmagát adta érted. „Azért jöttünk, hogy imádjuk Őt.”

Imádkozzunk!

Megvalljuk, Urunk, hogy amíg benned nem leljük meg a megváltást, az üdvösséget, az örök életet, addig sok mindent és sok mindenkit imádunk. Teljesen helytelen irányokba nézünk, teljesen helytelen dolgokkal foglalkozunk, és tartunk fontosnak, értékesnek.

Köszönjük, hogy amikor kegyelemből odafordítod tekintetünket magadra, Urunk, és vágyat ébresztesz a szívben, hogy téged keressen, feléd menjen, és téged szemléljen, akkor elkezdhetünk imádni téged. Ami addig értékes volt, azt értéktelennek tartjuk, hátat fordítunk neki. Ami addig értéktelen volt, azt pedig mindennél többre kezdjük tartani.

Kérünk, cselekedd ezt Szentlelkeddel, végtelen érdemmeddel a szívünkben, mert magunktól nem megy. Olyan csoda volt, amikor a bölcseknek ment. Amikor a bölcsek ezt tudják, értik, élik — és mennek Betlehembe. Mennek hosszú kilométereken keresztül, lemondva időről, szeretteikről, munkájukról, kutatásaikról, bölcsességükről és meghódolnak egy gyermek előtt azért, mert benne látják a földre jött Istent. Benne látják az ígéretek teljesülését, a próféciáknak az igazságát, és hittel párosítják mindazt, amit látnak és hallottak, és az felerősödik a szívükben.

Urunk, kérünk, ajándékozz meg így bennünket, hogy ott legyen a te imádatod a szívünkben. Ne azért keressünk téged, mert valamit akarunk tőled, mint ahogy sokan azért kerestek, mert ettek a kenyerekből, és azt hitték, hogy majd újból és újból kapnak kenyeret, hanem azért keressünk téged, mert benned és nálad van a bocsánat, az üdvösség. Azért keressünk téged, mert benned van az életünk, az örömünk, a békességünk, a nyugalomunk.

Kérünk, Urunk, végezd ezt el a szívünkben, mert csak te tudod elvégezni. Más nem tanít meg rá, csak égi bölcsességed, hogy így szolgáljunk neked, és kövessünk téged.

Kérünk, áldd meg életünket. Áldd meg a gyászolókat, betegeket. Áldd meg az ünnepre készülőket. Áldd meg mindazokat, akik nem is tudják, hogy minek az ünnepe karácsony, hogy mi történt ekkor. Akik nem tudják, te hogy szeretted ezt a világot. Köszönjük, hogy mi is csak azért tudhattuk meg, mert könyörültél rajtunk, közel jöttél hozzánk. Add, hogy mi pedig a te közeledben élhessünk itt és az örökkévalóságban is.

Ámen.

Debrecen, 1774. 318.

Jer, mind-nyá-jan ö-rül-jünk,
És szí-vünk-ben vi-gad-junk,
Mert szü-le-tett Úr Jé-zus ne-künk.

2. Kit az Atya Úr Isten, Könyörülvén emberen,
Elbocsájta teljes időben.

3. Elhagyá gazdagságát, Véghetetlen országát,
Hogy érettünk adja Őmagát.

4. Ő életnek adója, Szívek vigasztalója, Lelkünk
megvilágosítója.

5. Azért jöve, hogy éljünk, Isten kedvébe essünk,
Érdeméből kegyelmet nyerjünk.

6. Nagy szeretet mindenhez, Hogy Isten emberek-
hez Jöve, fertelmes bűnösökhöz.

7. Akik benne nem bíznak, Sőt bízni sem akarnak,
Örök halállal mind meghalnak.

8. Mi azért e felségben, Emberré lett Istenben:
Higyjünk mi egy reménységünkben.

Várad, 1566.